

wõttis silma, neljandamalt kõrwa, wiimselt naise ello. Tõeste teina on üllekohtune!»

Teina on tark ja kuulsaft wäggewast sugugust!» ütles perdikana.

Pärast üllemal rägitud salla nõuopiddamist kambris astus kuningas lõukeer jälle kohto-tuppa, kus ühhel pool Reinowadderi sõbrad, teisel pool waenlased seisid. Kuningas rälis waljo sõnaga: «Reinowadder! kuis wõid sa Argpütsi tarnast wabbandada? kuis sedda ärrasalgada, et teina werrise pämiño kätte läkkitasid?»

«Armoline kuningas!» ütles Reinowadder: «Kuulge essiteks miño wabbandust; arwate mind süüdlaseks, siis tehke malle filmopilgul otša, et äddast ja murrest peasen. Ülleanneto Kõhhekel on miño kallima warra paigale pannud; sellepärast kantas wagga Argpüts ello. Sure usaldamise läbbi ollen sõbra ja warra korraga kantanud.

Suudmõda ütles: «Arge eitse sellepärast meelt! Ehk wõime kaddunud warra ülleleida, kui meite kulutate, mis ollete kantanud?»

Reinowadder üdis: «Kui wabbandusega kohtalt peasen, tahhan ma üldimata kõif maad ja rigid läbbi kãia, kuni kalli warra ütlesse leian, ehk peaksin isse seal jures otša leidma.»

10.

«Oh miño armus kuningas ja armoline issand!» alustas Reinowadder juttu. «Andke tubba rahwa

kuuldes üllestunnistada, mis andeid ma teile saatsin. Miño tahtmine olli hä, ehk kül teile suremat kassu fest ei sanud. Essimene kallis ande olli üks vene-mast kullost tehtud sõrmus. Sõrmuse sissepole külle peale ollid kolm Ebrea keele sõna kirjutatud, mis legi meie maal ei oskanud tähhendada; agga üks kulus tark meister Inglismaal, kes kõif rahwateled ja kirjad Ma peal tunneb, tähendas mulle salla kirja. Meister ütles, kui sõrmuse kirja olli luggenud: Sõrmuse sisse kaewatud nimed tõi Noa poeg Set Paradiisist. Kes sedda sõrmust sõrmes kannab, se ei lange ial äddahtu, teinasse ei yudu murrastamine, wälk egga nõidus; teina rahholised ellopawad festawad pikkale. Wäljaspool sõrmuse külles olli üks kiwi, mis otsego päike uilgas, õsel küünla asemel walgust andis, et seal jures kirja wõis luggeda. Nimetud kiwit olli pealegi suur inewäggi sees, ta teggi aiged terweks, agga surma wasto ei olnud teinast abbi. Sõrmuse perremees wõis Ilma maad läbbi kãia, ei sanud wessi egga tulluse teinasse putuma, ei pettus tedda eksitama egga waenlase wõimus paelotama. Sõrmuse kiwi wäggi wõttab surmorohtu wõimuse ja katab waenlased, et kõif sõrmuse kandjat peowad armastama. Selle kalli sõrmuse, kelle wäage miño nõdder keel ei jõua tunnistada, leidin wana kaddunud issa pärandusest ja tahtsin kuningale sata. Kelle sõrm wõis munde nisugguse sõrmuse wäärt olla?»

Teiseks tahtsin oina Kõhhekelaga sõlle ja